

IK, COURTNEY ALOYSIUS COOPER IV, ZOU EIGENLIJK EEN TOTAAL SNEUE GAST MOETEN ZIJN

Eigenlijk zou ik kapot van verdriet of pijnlijk of terneergeslagen moeten zijn, terwijl ik mezelf het huis van de burens binnenvaart en de trap op loop naar de slaapkamer van mijn beste vriendin. Ik zou er stuk van moeten zijn dat ik nog geen maand in de vijfde van de middelbare school zit en ook mijn meest recente vriendinnetje me heeft afgedankt als een paar te kleine schoenen.

Het is belachelijk dat ik voor de deur moet blijven staan en moet zorgen dat het echt lijkt zodat Beste Vriendin geen argwaan krijgt. Toch? Ik wrijf in mijn ogen zodat het wit een beetje rood wordt, ik laat mijn schouders hangen en steek mijn onderlip een piepklein stukje uit zodat ik er in ieder geval verdrietig uitzie...

Beste Vriendin kijkt niet eens op van haar telefoon wanneer ik de deur opendoe. Normaal zou ik beledigd zijn omdat ik al die moeite heb gedaan om verdriet te faken, maar nu komt het goed uit dat ze haar ogen op het scherm gericht houdt. Ze zit aan haar bureau, haar laptop is open, en ze heeft zo'n topje met van die dunne bandjes aan – met niks eronder, snap je, en ze heeft van boven heel wat meer dan de meeste meisjes van onze leeftijd. Ze heeft ook een piepklein kort broekje aan, en aan de onderkant is ze ook niet smalletjes. Zoals haar papi zegt: 'Een en al *chichis* en *culo*, die meid...'

En ik kan er niet omheen kijken. Ik probeer haar ‘assets’ al te negeren sinds ze zogezegd begonnen op te bloeien, in de brugklas. Vooral omdat ik weet dat zij me meteen aan de straat zou zetten als ze wist dat ik... op die manier over haar dacht. Maar goed, wanneer ik haar daar zie zitten, met al die blote lichtbruine huid als zand dat warm is van de zon en haar haar boven op haar hoofd in een slordige knot of hoe heet zo’n ding, valt mijn act van gast die vergaat van het liefdesverdriet weg.

Ik doe mijn ogen dicht. Het beeld staat al in mijn geheugen gegrift, maar ik moet mezelf weer onder controle krijgen. Met mijn ogen nog steeds dicht loop ik de kamer door die ik beter ken dan de mijne en plof neer in de oude relaxstoel die van mijn vader is geweest.

Ondanks de piep in de veren van de stoel zegt ze geen woord.

Ik doe één oog een eindje open; geen oortjes. Het bestaat gewoon niet dat ze niet doorheeft dat ik er ben... Ze lacht om iets op haar telefoon, tik-tik-tik-tik-tikt wat rond en letterlijk twee seconden later klinkt het *ping*-geluidje van een binnenkomend appje. Ze LOL’t.

Ik zucht. Hard. Echt duidelijk te hard.

Tik-tik-tik-tik-tik-tik. ‘Jij bent snel terug,’ zegt ze zonder op te kijken.

‘Doe effe iets aan, Jupe.’

‘Pfff. De laatste keer dat ik keek zat jij toch echt in mijn domein, *peón*.’

Typisch. ‘Ik moet met je praten,’ zeg ik.

‘Ga je gang.’

Ping! Ze leest. Grinnikt.

Met wie zit ze in jezusnaam te praten?

Ik adem diep in. Wurm een halsband om het monster met de groene ogen dat in mijn binnenste tekeergaat. ‘Dat kan ik niet.’

Over haar schouder werpt ze me een smerige blik toe. ‘Doe niet zo moeilijk.’ God.

Zelfs die kwaai kop is prachtig om te zien. ‘Jij bent degene die moeilijk doet,’ zeg ik.

‘O, sorry dat ik me misschien een béétje erger wanneer jij zonder kloppen mijn kamer binnen komt huppelen en dan suggereert dat ik me aan jouw onuitgenodigde aanwezigheid aanpas.’ Ze legt haar telefoon neer, godzijdank, draait zich naar haar laptop en mompelt: ‘Dat klotepatriarchaat ook. Echt.’

Ik glimlach en kijk de kamer rond: het onopgemaakte bed en de stapels kleren – vuile was op de vloer bij de kast, schone was in een mand aan het voeteneind van het bed; de oude tv en videorecorder die ze voor mij laat staan omdat ze ze nooit gebruikt wanneer ik er niet ben, of dat zegt ze in ieder geval; de foto op haar ladekast van mij, mijn moeder, haar vaders en haar op vakantie in Jamaica zes jaar geleden; het torentje aan certificaten voor vrijwilligerswerk en spreken in het openbaar dat in de hoek ligt omdat ze ‘er gewoon nog niet aan toegekomen is’ om ze aan de witte muren te hangen.

Ik vergeet nooit dat ik hier voor het eerst was, tien jaar geleden. Zij was zes en ik was zeven, en een week nadat mam en ik naast hen waren komen wonen sleurde Jupe me dat ‘domein’ van haar binnen omdat ze ‘meer over mijn verdriet wilde weten’. Ze wist dat we waren verhuisd omdat mijn vader dood was gegaan – dat had ik haar meteen verteld op de dag dat we elkaar ontmoetten. Maar op die dag kreeg ze alle details van me: hij was omgekomen bij een auto-ongeluk en hij was op dat moment de stad uit en ik had geen afscheid van hem kunnen nemen.

Ik praat er nog steeds liever niet over.

Ik zat op haar bed en bleef maar huilen, en Jupe sloeg haar magere armen om me heen en zei dat alles goed zou komen. Ze zei dat ze alles van de dood af wist omdat haar konijn Migsy ‘baarmoederalkankers had gekregen en de dierenarts niets meer voor haar kon doen’. En ze zei dat het na een tijdje ‘niet meer zo veel pijn zou doen’, maar ‘als het echt heel erg pijn doet ben ik je vriendin, Courtney’.

En daar zit ze, achter haar laptop: Jupiter Charity-Sanchez, met haar grasgroene vingernagels, drie studs in elk oor en een ring door haar rechterneusgat. Waarschijnlijk is ze een of ander buurt-

evenement aan het organiseren om de plaatselijke daklozen ‘eten en een lach’ te bezorgen, of een boycot van een grote winkelketen om te protesteren tegen de omstandigheden in de naaiateliers in Sri Lanka.

Jupe – mijn aller-, allerbeste vriendin in het heelal. Sterk, opstandig, en zeker weten de toekomstige president van Amerika.

Dit is thuis. Zij is thuis.

‘Heb je nog spullen bij elkaar gezocht voor de kledinginzameling bij Carl’s Closet? Dat had ik je gevraagd, loser,’ zegt ze.

Zie je nou?

‘Vergeten,’ antwoord ik.

Ze schudt haar hoofd. ‘Zo onbetrouwbaar...’

Ping!

Deze keer snuift ze onder het lezen.

‘Met wie zit je te appen?’ vraag ik, terwijl ze haar antwoord zit te tikken.

‘Als je het dan zo nodig moet weten: ze heet Rae.’

‘Rae?’

‘Rae. Ze is nieuw. Ze is hier net komen wonen.’

‘Waarom ken ik haar niet?’

‘Technisch gesproken is ze een tweedeklasser.’

‘Waarom ken jij haar dan wel?’

‘Zit je ineens bij de recherche of zo, Coop?’

Ik pak een bolletje sokken uit de schonekierenmand en gooi dat naar haar hoofd.

Bingo.

‘Par-don!’ Ze draait haar stoel om me aan te kunnen kijken. En ik kan je vertellen dat dat zowel een zegen als een vloek is. Ze is zo lekker. Ik hoef niet te melden dat ik met mijn hoofd niet meer bij die hele Rae ben. Ik ben wel dankbaar dat Jupe altijd een deken over de rug van de stoel heeft liggen. Die gaat over mijn schoot.

En bedankt, basketbalbroek.

Ik leun met mijn hoofd achterover en doe mijn ogen dicht. *Zo allemachtig lekker, lieve Heer.* ‘Trek alsjeblieft iets aan, Jupiter.’

‘Ik peins er niet over,’ zegt ze. ‘Als je had geklopt, had ik de kans gehad om kleren aan te trekken. Maar dat heb je niet gedaan. Vette pech dus voor je.’

Ik open mijn ogen om haar vuil aan te kijken. Haar telefoon ligt aan de kant en ze zit met haar neus in de lucht te typen op haar laptop.

Dan is het zeker oorlog.

‘Dus je doet het niet?’

‘Dit is mijn kamer, eikel.’

‘Prima.’ Ik haal de deken weg. ‘Als je niks aan wilt trekken, moet je er maar aan wennen dat ik hier zit met een paal in mijn broek.’

‘Wat?’ Ze kijkt me aan.

Ik wijs naar mijn schoot.

‘O MIJN GOD!’ Ze springt op uit de stoel, botst tegen het bureau, de telefoon valt op de vloer – bonus! – en rent haar kast in.

Ik heb gewonnen, de zilvervloot.

‘Ik haat jou,’ zegt Jupe met haar hoofd om de deur. Ze staat zich verder aan te kleden.

Ik lach.

‘Nee, maar echt.’ In een gore joggingbroek en de zakkerigste trui die ik ooit heb gezien komt ze weer tevoorschijn, ploft neer op haar bureaustoel en werpt me met haar honingkleurige ogen dodelijke blikken toe. ‘Echt, ik haat je... Ik kan er gewoon niet bij dat je met je toverstok hebt zitten zwaaien.’

‘Het is biologisch, meer niet,’ zeg ik. ‘Niks persoonlijks.’ Wat voor het grootste deel waar is.

‘Wat ben je toch een enorme eikel.’

‘Nah.’ Ik leg mijn handen achter mijn hoofd.

Had ik al gezegd dat ik graag win? Ik hoop alleen dat die telefoon stopt met pingen. Geen idee wie die ‘Rae’ is, maar ik vind het niks als een of ander méisje mijn beste vriendin afleidt terwijl ik hier zit.

‘God, ik zou er heel wat voor overhebben om dat stomme zelfvoldane lachje van je smoel te slaan,’ zegt ze.

‘Geef het nou maar toe, Jupiter: je liefde voor mij is net zo groot en net zo diep als alle oceanen bij elkaar.’

‘O mijn god.’ Weer zo’n *eye roll*. ‘Wat deed je hier ook alweer?’

‘Hè?’

‘Hier,’ zegt ze. ‘Wat doe je hier? Had jij niet een date of zo?’

O. Oké. Op die manier.

Een diepe zucht voor het effect, en dan: ‘Jupe, ik heb *de Jam* nodig.’

De Jam is het zang-en-dansritueel dat Jupe en ik elke keer doen wanneer ik gedumpt word. Wat vaker gebeurt dan ik wil toegeven.

‘Dat meen je dus echt niet,’ zegt ze.

‘De Jam, Jupiter.’

‘Coop, het heeft nog geen maand geduurd! Wat is er in godsnaam gebeurd?’

‘Zet de Jam dan op!’

Ze schudt haar hoofd en reikt naar de laptop. ‘Je bent ongeloflijk, jij,’ zegt ze. Haar vingers bewegen over het touchpad en ze klikt een paar keer voor ze weer naar me kijkt. ‘Klaar voor het tweede couplet?’

‘Dat komt vanzelf.’

Het nummer opent met de bassolo en ik krijg een korte flashback naar mijn eerste keer in precies dezelfde positie: Sadie McGrady had het met me uitgemaakt en toen – wel twee jaar geleden – was ik echt van de kaart. Ik ging naar Jupe en om me op te vrolijken zette ze het nummer op dat nu tegen mijn trommelvliezen dreunt. Jupe is al geobsedeerd door Queen sinds we klein waren. Het enige wat wel te zien is in haar kamer is namelijk een poster van Freddie Mercury op haar kastdeur, dus ik had dat nummer al zo vaak gehoord, maar toen zag ik het pas als een liefdesverdriet-jam.

Eerste refrein: (*doem... doem... doem...*) 🎵 *Anotha one bites the dust* 🎵...

Na het laatste ‘*another one bites the dust*’ spring ik uit de relax-

stoel en Jupe uit haar bureaustoel en we komen naast elkaar neer voor onze dansbreak op het tweede couplet:

Armen wijd, hoofd naar achteren, armen gekruist voor de borst, dan neerhurken... naar links kijken, naar rechts kijken, weer naar links, weer naar rechts, spring op, kruis je voeten en draai je om... rechterhand op rechterbil, linkerhand op linkerbil, vooroverbuigen en schudden, schudden, schudden... rechtervoet naar voren, draai weer terug naar voren, maak een pistool van je vinger, vuur het af, high five.

Wanneer het refrein weer begint sla ik een arm om Jupes middel en trek haar met me mee de stoel in. Ik trek haar dicht tegen me aan, leg mijn kin op haar schouder en zucht. Ze is altijd zo... gezellig.

En dan komt er weer zo'n *ping!*

Ze probeert overeind te komen.

Mooi niet. 'Ja, nee dus.' Ik houd haar uit alle macht vast. 'Ik ben in nood. Rae kan wel even wachten.'

Ze zucht en ontspant zich.

'Dank je,' zeg ik.

'Wat is er nou gebeurd?' Ze legt haar armen boven op de mijne. Terzijde: ik zou wel altijd zo kunnen blijven zitten.

'Jij,' zeg ik.

'Ik?'

'Jij. Alweer.'

'On-ge-fucking-looflijk.' Ze haalt mijn armen weg zodat ze kan opstaan en deze keer laat ik haar gaan. 'Wat hebben die meiden toch?'

'Ze kunnen gewoon niet aan je tippen, Jupe.' En ik ook niet, natuurlijk. Maar natuurlijk zeg ik dat niet.

'Het is bespottelijk.' Ze gaat weer achter haar laptop zitten. 'Ze weten toch wel dat ik liever met hen in bed lig dan met jou, of niet?'

Dat doet pijn, ja. Dat zou het natuurlijk niet moeten doen – de enige kast waar Jupe ooit in heeft gezeten is de kast waar ze zich net heeft omgekleed – maar het is wel zo.

Hopelijk is ze niet van plan om die Rae haar bed in te krijgen...
Ik schraap mijn keel. ‘Dat maakt blijkbaar niet uit, Jupe. Ze voelen zich bedreigd.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Wat zei deze dan weer?’

‘Iets als “Er is duidelijk meer aan de hand tussen jullie en het is walgelijk”.’

‘Wacht even.’ Ze draait weer rond in haar stoel en houdt haar hoofd schuin. ‘Hoe kan dat eigenlijk “walgelijk” zijn? Heteronormativiteit is nog steeds heel erg...’

‘De norm. Ik weet het,’ want ze zegt dat dus continu ook al hoeft het allang niet meer. ‘Ik weet zeker dat ze zichzelf een goed gevoel wou geven. Verder weet ik het ook niet, Jupe. Ondanks jouw voorkeur kunnen die meiden er gewoon niet mee omgaan dat ik een beeldschone beste vriendin heb.’

‘Noem me nou niet beeldschon, Coop. Dat is maf.’

Het is waar. ‘Sorry.’

‘Nou, jammer dat het niks is geworden,’ zegt ze. ‘Deze was ook behoorlijk lekker. Fantastische heup-tailleverhouding.’

‘Klopt.’

‘Hebben jullie...’ Met haar mond maakt ze een geluidje als een kurk die uit een fles komt.

Plat, zeg. ‘Nee, Jupiter.’

‘Dat bewaar je voor mij, hè?’ Met een knipoog.

Even uitleggen: in de brugklas heb ik na de allereerste les seksuele voorlichting mijn maagdelijkheid aan Jupiter beloofd. Haar reactie? ‘Getver, Coopie, wat smerig.’

En nee. Ik heb die belofte niet verbroken ondanks het feit dat Jupe altijd alleen op meisjes is gevallen en het waarschijnlijk nooit zal gebeuren.

Let wel, ik zei ‘waarschijnlijk’.

Inderdaad, ik spoor niet.

Volgens mij ziet ze aan mijn gezicht hoe gek ik ben of zo want ze lacht. Waar ik maagpijn van krijg. En nu voel ik me een sukkel.

Of ik beseft dat het dom is om in het geheim gevoelens te hebben voor mijn beste vriendin die van de damesliefde is en om te

willen dat zij de eerste is met wie ik echt naar bed ga? Ja. Maar ik knap er niet van op als ik aan die domheid word herinnerd.

Deed ik eerst nog alsof ik verdrietig was, nu is er echt verdriet. ‘Het is klote, Jupe.’

Zij denkt natuurlijk dat ik het over het einde van mijn verkeer heb.

Ze steekt haar onderlip uit, staat op en komt naar me toe om me uit de stoel te trekken. ‘Jij hebt een knuffel nodig, Courtney Cooper,’ zegt ze. We lopen naar haar bed en ik ga op mijn rug liggen. Ze nestelt zich onder mijn arm, legt haar hoofd op mijn borst met haar neus precies onder mijn kin en slaat een arm om mijn middel en een dij over mijn dij. ‘Zo beter?’ vraagt ze.

Dit.

Dit is de reden waarom ik hiernaartoe ben gekomen. Dit is de reden waarom ik, toen het meisje wier naam nu al uit mijn geheugen aan het verdwijnen is zei dat ze klaar met me was, een zucht van verlichting slaakte. Dit. Ook al is mijn beste vriendin gay, ik kan duidelijk niet met haar knuffelen wanneer ik een vriendin heb, maar nu ik vrij ben, mag ik *Dit* weer.

Ik tuur naar haar vergeten telefoon onder het bureau en adem al mijn zorgen weg. Laat me meevoeren door haar o-zo-Jupiter-luchtje, dat nu weer helemaal van mij is. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Veel beter.’

‘Het gaat niet eeuwig zo blijven, Coopie,’ zegt Jupe. ‘Op een dag kom je het meisje van je dromen tegen en dan passen jullie als puzzelstukjes in elkaar. Dan word je niet meer gedumpt.’

Ik glimlach en zoen haar op haar voorhoofd, precies zoals ik dat deed toen we voor het eerst zo lagen, negen jaar geleden. Groep vier: Jupe was zeven, ik was acht, en op een dag kwam ik haar kamer in en zat ze in haar kast te huilen. Toen ze me vertelde wat er was gebeurd – een of andere eikel uit groep zeven had haar een ‘domme pot’ genoemd – vroeg ik of ze een knuffel nodig had, want duh, knuffels ~~w~~aren zijn! het beste medicijn tegen alle mogelijke narigheid.

Feit: ik was groter dan die reactionaire dwerg – ik ben altijd een

van de langste leerlingen op school geweest – dus heb ik hem de dag daarop in elkaar gerost, waarvoor ik dus echt geschorst ben. Het was het waard, als je bedenkt dat Jupiter sindsdien nooit meer last heeft gehad van homohaar.

De rest, zoals het spreekwoord luidt, is geschiedenis.

‘Wat kan ik zeggen, Juve?’ zeg ik tegen haar. ‘Elk voordeel heeft zijn nadeel.’